

Sygn. akt I PK 63/19

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko F. Spółce Akcyjnej w K.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 maja 2020 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt IX Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki A. S. na rzecz strony pozwanej 240 zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 15 listopada 2018 r. oddalił apelację powódki A. S. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 12 czerwca 2018 r., który oddalił jej powództwo przeciwko pozwanemu pracodawcy F. SA w K. o odszkodowanie za bezzasadne rozwiązanie umowy o pracę w szczególnym trybie z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę wskazano ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, które naraziło pracodawcę na szkodę a mianowicie obowiązku dbałości o ochronę mienia pracodawcy, wyrażonego w art. 100 § 2 pkt 4 k.p. Naruszeniem tego obowiązku było

wykorzystywanie mienia pracodawcy bez jego zgody do celów prywatnych. Sąd uznał, że rozwiązanie umowy o pracę było zasadne. Bezprawność zachowania powódki polegała na wypłacie pieniędzy w sposób nieuzasadniony, tzn. bez potrzeby załatwienia określonych czynności na rzecz pracodawcy, z którymi wiązałby się obowiązek pokrycia wydatków w określonych kwotach. Powódka pobrała pieniądze pod pozorem zamiaru załatwienia spraw pracodawcy, dla celów prywatnych. Miała świadomość procedur związanych z rozliczaniem się ze środków wypłacanych za pomocą kart płatniczych. Można zarzucić jej nasilenie złej woli w takim działaniu, wezwana dwukrotnie by rozliczyła się z pobranych pieniędzy, nie uczyniła tego.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżąca nie wykazuje, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przyjmuje nieprawidłowe założenie, że oczywista zasadność skargi wynika z podstaw kasacyjnych. Podstawy kasacyjne stanowią odrębną część skargi kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wszak znaczenie ma nie zwykła zasadność skargi (art. 398¹⁴ k.p.c. *a contrario*), lecz dopiero aż oczywista jej zasadność. Oznacza to, że skarżąca we wniosku powinna samodzielnie wykazać podstawę przedsądu. Jest to zadanie odrębne od podstaw kasacyjnych, czyli również w szczególnej podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący powinien wskazać i wykazać naruszenie konkretnych przepisów prawa, które bez większych wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego

skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Brak jest tego we wniosku. Skarżąca poprzestaje na ogólnym zarzucie nieodniesienia się do części zarzutów i twierdzeń podniesionych w apelacji, w szczególności zarzutów dotyczących wpływu stanu zdrowia powódki (depresja, stany lękowe) na możliwość postawienia jej zarzutu winy, jednak nie zarzuca we wniosku naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. Ma to znaczenie, gdyż – jak wskazano – na etapie przedsądu nie ocenia się zarzutu podstawy kasacyjnej. Na tym etapie nie dokonuje się całościowej analizy skargi w odniesieniu do wszystkich możliwych (zgłoszonych w podstawach kasacyjnych) zarzutów (wadliwości), a jedynie „oczywistą zasadność skargi”, która powinna wynikać z samego wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Zbyt ogólny jest zatem zarzut o nieodniesieniu się przez Sąd odwoławczy do zarzutów dotyczących wpływu stanu zdrowia powódki na możliwość postawienia jej zarzutu winy, skoro brak jest odwołania we wniosku do przepisu postępowania i podstawy rozstrzygnięcia. Podobna ocena odnosi się do dalszej części argumentacji wniosku, czyli o braku zgody na poprzestanie przez Sąd na domniemaniu, że skoro z pobranych środków nie zostały ostatecznie dokonane opłaty za wizy, to musiały one zostać spożytkowane przez powódkę na własne potrzeby. Rzecz w tym, że wniosek również w tej części kwestionuje ustalenia i podstawę faktyczną rozstrzygnięcia w sferze zachowania i winy powódki. Granice postępowania dowodowego i ustaleń stanu faktycznego stanowi jednak dwuinstancyjne postępowanie przed sądem powszechnym. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów - art. 398³ § 3 k.p.c. Reguła ta obowiązuje również na etapie przedsądu. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu a późniejszym rozpoznaniem skargi z ograniczeniem wynikającym z tego przepisu. Zarzut może obejmować naruszenie innych przepisów postępowania, jednak brak jest takiego zarzutu we wniosku o przyjęcie skargi. Uprawnione jest zatem stwierdzenie, że w ocenie zarzutu materialnego wniosku, czyli naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 k.p., wiążą ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego orzeczenia - art. 398¹³ § 2 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie na etapie przedsądu. Odnosi się to również do ustaleń na podstawie domniemania faktycznego w myśl art. 231 k.p.c., choć nie zarzuca się naruszenia tego przepisu, przy czym nie można uznać, że tylko

domniemanie faktyczne decydowało o ustaleniach stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Konsekwentnie traci na znaczeniu argument, że pozwany formułując zarzut wykorzystania mienia pracodawcy nie wykazał się w tym zakresie inicjatywą dowodową. Sąd powszechny mógł bowiem uznać, że sporne okoliczności zostały dostatecznie wyjaśnione – art. 217 § 3 k.p.c. Skarżąca nie zarzuca naruszenia tego przepisu. Oznacza to, że Sąd przyjął, że materiał sprawy pozwala na dokonanie określonych ustaleń faktycznych, które zdecydowały o stosowaniu prawa materialnego. W dalszej części uzasadnienia wniosku skarżąca odwołuje się do określonego materiału sprawy (dowodów i okoliczności), co nie zmienia podstawy rozstrzygnięcia, bo jak wyżej wskazano na etapie przedsądu wiążą ustalenia faktyczne, na których oparto zaskarżony wyrok. Na tej podstawie Sąd powszechny mógł rozstrzygnąć spór wynikający z rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy powódki – art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Uprawnione jest zatem stwierdzenie, że skarżąca we wniosku nie wykazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.